

1. fejezet – Meghívás a kúriába

A Paddington pályaudvaron hűvös, szürke reggel fogadott. A gőzmozdony fáradtan pöfögött, mintha maga is érezné az ősz közeledtét. A peronon állva a kezembe vettem Dr. Savage levelét, amelyet előző nap kaptam. A sorok határozottak voltak, mégis sietősek – mintha a doktor nemcsak a barátságunkra, hanem az időre is számított volna.

„KedvesBarátom,

Sürgős ügyben kérem a segítséged. Egy haláleset történt a Pritchard-kúrián, amely több mint különös. A család zárkózott, a körülmények homályosak. Gyanítom, hogy nem természetes halálról van szó. Kérlek, csatlakozz hozzám a hétvégére.

Üdvözléttel,

Dr. Savage”

A vonat indulásra készen állt, én pedig nem haboztam. A vidéki Anglia mindig is különleges helyet foglalt el a szívemben – nemcsak a táj miatt, hanem a csendes titkok miatt is, amelyek a kastélyok falai között lapulnak.

A kupéban Dr. Savage már várt rám. Arcán aggodalom ült, amit csak azok ismernek, akik túl sok halált láttak, és túl kevés igazságot. Amint elindultunk, a doktor részletesen beszámolt az esetről.

– A nevelőnő, Moira Cuttingham, két napja halott. A testét tegnap találták meg egy eldugott szobában. Megmérgezték, majd hátba szúrták. Brutális volt, és felesleges. – hangja elcsuklott egy pillanatra. – A mérge lassan ható toxin. Nehezen kimutatható. Valaki nagyon jól tudta, mit csinál.

– És senkinek nem tűnt fel, hogy eltűnt? – kérdeztem.

– Pontosan ez az, ami miatt hívtalak. A család szerint minden rendben volt. A személyzet szerint is. De ez lehetetlen. Egy fiatal lány, akit mindenki szeretett, két napig hiányzik, és senki nem kérdez semmit?

A vonat zakatolása ritmust adott a gondolataimnak. A doktor szavai egyre mélyebbre hatoltak. A gyilkosság nemcsak kegyetlen volt, hanem megfontolt is. És ha valaki ennyire ügyesen rejti el a tettét, akkor nem először cselekszik.

LittleMiddle állomásánál szálltunk le. A táj idilli volt – zöld dombok, ködbe burkolózó fák, és a távolban a Pritchard-kúria tornyai. A kastély, amely most egy titkot őriz. Egy titkot, amelyért egy fiatal lány az életével fizetett.

A kapunál egy inas várt minket. Wilson, ahogy később bemutatkozott. Tekintete fürkésző volt, de udvarias. A házban már várt ránk a Scotland Yard főfelügyelője, aki épp a személyzetet hallgatta ki.

– Maga lenne a doktor barátja? – kérdezte, miközben kezet nyújtott. – Akkor talán segíthet nekünk. Ez az ügy... nos, nem mindennapi.

Beléptem a kúriába, és azonnal megéreztem a feszültséget. A falak díszesek voltak, a bútorok antikok, de a levegőben valami nyomasztó vibrált. Mintha a ház maga is tudná, hogy valami nincs rendben.

2. fejezet – A Pritchard-kúria árnyai

A kúria kapuja lassan tárult fel előttünk. A kovácsoltvas rácsok mögött egy hosszú, kavicsos út vezetett a főépülethez, amely komoran magasodott a dombtetőn. A Pritchard-birtok nem volt barátságos látvány – inkább méltóságteljes, távolságtartó, mintha maga is őrizné a benne rejlő titkokat.

Wilson, az inas, udvariasan biccentett, miközben átvette a csomagjainkat. A mozdulatai precízek voltak, a tekintete viszont túl sokat látott már. Nem kérdezett, nem magyarázott – csak vezetett minket a nappaliba, ahol Lady Eleanor Pritchard fogadott, de ott volt a család többi tagja is. Andrew Pritchard, a jogász, egy karosszékekben ült, kezében könyvvel, de nem olvasott. Ann Pritchard, a festő, az ablaknál állt, és a kertet nézte – mintha a válaszokat a rózsabokrok között keresné. Thomas Pritchard, az üzletember, a kandalló mellett állt, karba tett kézzel, és nem titkolta az ellenszenvét.

A feszültség tapintható volt. A család tagjai udvariasan viselkedtek, de minden mozdulatukban ott lapult a gyanakvás. Moira halála megrázta őket – vagy legalábbis ezt mutatták. De valami nem stimmelt. Túl egységesek voltak. Túl egyformán emlékeztek mindenre.

A vacsora után Dr. Savage és én visszavonultunk a könyvtárba, ahol a főfelügyelő már várt ránk. Az akták, a boncolási jegyzőkönyv, a kihallgatási jegyzőkönyvek mind ott heverték az asztalon.

3. fejezet – A nyomozás kezdete

A reggel ködösen indult. A kúria kertjében sétálva a nedves fű halk ropogással jelezte minden lépésemet. A ház csendes volt – túl csendes. Mintha mindenki visszatartotta volna a lélegzetét, várva, hogy mi lesz a következő lépés.

A nevelőnő szobáját még nem vizsgáltam meg alaposan. A rendőrség már átnézte, de a tapasztalat megtanított rá: mindig marad valami, amit mások figyelmen kívül hagynak. A szoba egyszerű volt, de rendezett. Az ágy mellett egy kis komód, rajta egy porcelán lámpa és egy félig kiürült teáscsésze. A levegőben még mindig érződött valami fanyar illat – talán a méreg nyomai?

A padlóhoz térdeltem, és az ágy alá néztem. Ott volt. Egy apró, gyűrött papírcetli, amelyet valaki sietve rejthetett el. Csak ez a két szó állt rajta: „**Littlegore – 16:30**”

A kézírás nőies volt, de határozott. Moira találkozót tervezett – vagy figyelmeztetni akart valakit? Littlegore egy közeli falu, alig félóránnyira a kúriától. A cetli időpontja megegyezett azzal a délutánnal, amikor utoljára látták őt élve.

A cetlit zsebre tettem, és visszatértem a könyvtárba, ahol Dr. Savage már a boncolási jegyzőkönyvet tanulmányozta.

A család kihallgatása során mindenki túl tökéletesen emlékezett – mintha előre egyeztettek volna a válaszaikat. Wilson inas elárulta, hogy Moira és Thomas veszekedtek a hátsó folyosón pénzről és fenyegetésről. Ez megerősítette Thomas gyanús viselkedését.

Este egy el nem küldött levelet találtam a könyvtárban, amelyet Moira a nagynénjének írt. A levélben egy „sötét titokra” utalt, amit véletlenül fedezett fel. Félt – és joggal.

A nyomok összeállni látszottak: egy cetli, egy veszekedés, egy elhallgatott levél. Moira tudott valamit, és ez az ismeret az életébe került.

4. fejezet – Az utolsó nap mozaikja

A kúria felett lassan oszlott a reggel, én pedig Moira utolsó napjának eseményeit próbáltam összerakni. A cetli, a naplóbejegyzés, a veszekedés – mind egy döntésre utalt, amit valaki meg akart akadályozni.

A kihallgatási jegyzőkönyvek szerint Moira napja szokványosan telt, de Wilson szerint veszekedett Thomasszal – ez kimaradt minden vallomásból. A könyvtárban talált naplósor megerősítette: Moira küszöbön állt, hogy felfedjen valamit.

Littlegore-ban kiderült, hogy Moira levelet akart küldeni Londonba, de meggondolta magát. A postás szerint vívódott, de kedves volt – mint mindig.

Visszatérve a kúriába, a család tagjai a szalonban gyűltek össze. Thomas ingerülten tagadta a gyanút, de Ann csendesen elismerte: Moira tudta, mit csinál, és talán veszélyben volt. Lady Pritchard állította, hogy nem rejtegetnek gyilkost – de a jelek mást mutattak.

Aznap este a kúria sötétebbnek tűnt, mint valaha. Éreztem: közel vagyok. Moira halála nemcsak egy bűntény – hanem egy család múltjának kulcsa.

5. fejezet – A mozaik összeáll

A könyvtárban ülve Moira cetlije, levele és a naplórészletek egy történetté álltak össze. A napló szerint Lady Pritchard férje nem szívrohamban halt meg – hanem mérgeg végzett vele. A család hallgatása közös döntés volt, Moira pedig véletlenül felfedezte az igazságot.

A levél, amit Londonba akart küldeni, nem zsarolás volt, hanem segélykiáltás. Thomas próbálta elhallgattatni – a veszekedés erről szólt. Moira nem fogadta el a hallgatás árát, ezért megmérgezték, majd halálos szúrással végeztek vele.

Másnap ismertettem a teóriámat Dr. Savage és a főfelügyelő előtt. A gyilkos időt akart nyerni, a család pedig félelemből hallgatott. Délutánra összehívtuk mindenkit a szalonba.

Feltártam a titkot: Moira tudott a korábbi gyilkosságról, és figyelmeztetni akart valakit. Thomas tagadott, Ann megtört, Lady Pritchard elismerte: ezt már nem tudják túlélteni.

A főfelügyelő hivatalosan folytatta a nyomozást, de az igazság már felszínre került. A család arca megváltozott – nem volt többé mit rejtegetni.

Aznap este a vonaton ülve London felé néztem ki az ablakon. Moira az igazságért halt meg. És az igazság – bármilyen fájdalmas is – mindig utat talál.

6. fejezet – Visszatérés a csendbe

A Paddington pályaudvarra befutó vonat ablakán túl London fényei vibráltak – a város zaja most mégis megnyugvást hozott. Dr. Savage csendben ült mellettem. Moira halála nem csupán egy bűntény volt, hanem egy család eltemetett múltjának tragikus következménye.

Otthon, a jegyzeteim között, újra átnéztem a nyomokat: a cetli, a levél, a napló. Moira nem volt nyomozó – csak valaki, aki nem akart hallgatni. Ezért fizetett.

Thomas Pritchard ellen vádat emeltek, a család többi tagja tanúként szerepel. Lady Pritchard arcát nem felejttem – nem a büszke úrnőt, hanem az asszonyt, aki tudta, hogy a hallgatás ára néha túl magas.

A kandalló pattogása mellett nem új ügyön dolgoztam, hanem azon, mit tanultam. A nyomozás engem is feltárt – a kétségeimet, a határait. Moira neve talán nem lesz emlékműveken, de az én naplómban ott marad. Egy halk hang, amely igazságot hordozott.

És ahogy London elnyelte a gondolataimat, tudtam: a titkok sosem pihennek sokáig. Valahol már készül a következő történet – csak arra vár, hogy valaki meghallja...